

... EEN ENKELE STAP ZAL JE TOT HEM BRENGEN ...

Van huichelarij naar oprechtheid. En dit is geen lange reis, je kunt het op dit moment doen. Je weet toch al wat je ervaring is en wat niet?

Iedereen weet het. De gelovige weet: 'Ik geloof, maar ik weet het niet.'

De ongelovige weet: 'Ik geloof niet, maar ik weet het niet - misschien bestaat God wel.'

De gelovige blijft twijfelen: 'Misschien bestaat Hij niet.'

Jij bent je heel goed bewust van geleende kennis. Maar waarom klamp je je eraan vast? Omdat het je een goede versiering voor je ego geeft. Het bevredigt je ego; je kunt doen alsof je geleerd bent.

Je kunt rechtop lopen, je kunt tegen mensen zeggen: 'Ik weet het, en jij weet het niet.'

Je kunt dat heiliger-dan-gij gezicht op blijven zetten. Je kunt van deze trip genieten, omdat je de Gita kunt reciteren als een papegaai en omdat je de Koran kent als een computer.

Dit is geen weten. Houd daarmee op! En één enkele stap is genoeg...

... ZAL JE TOT HEM BRENGEN:

WORDT EEN SLAAF EN JE ZULT EEN KONING ZIJN.

Je hele ego zal plotseling verdwijnen op het moment dat je van huichelarij naar oprechtheid gaat - want het is huichelarij die je ego helpt om daar te blijven. Als je alles wat geleend is laat vallen, heb je alle stutten van het ego weggenomen: je ego zal plat neervallen.

En in de val van het ego ligt het begin van een echt leven. Wanneer het ego valt, ben je in een staat van overgave, word je een slaaf. Onthoud dat het woord 'slaaf' in het Oosten een heel andere bijklank heeft dan in het Westen. Het Westen kent maar één soort slaaf: iemand die gedwongen wordt. Daarom is het woord 'slaaf' in elke Westerse taal lelijk.

Op een dag gaf ik sannyas aan een jonge man die ik de naam Devadasyo gaf: goddelijke slaaf.

Ik kon meteen aan zijn gezicht zien dat hij zich beledigd voelde. 'Slaaf?' Hoewel hij op dat moment niets tegen me zei, schreef hij de volgende dag een brief waarin stond: 'Geliefde meester, ik heb het uitgezocht. Als het woord in plaats van "slaaf" gewoon "dienaar" kan betekenen, zal het meer gewaardeerd worden - niet "slaaf" maar gewoon "dienaar". Kan ik het gewoon "dienaar" laten betekenen? Ik heb het nagevraagd en ze zeiden ja, beide betekenissen zijn mogelijk.'

Zoveel angst voor het woord 'slaaf' - omdat het in het Westen maar een eendimensionale betekenis heeft: wanneer de slavernij aan iemand wordt opgelegd.

En dat geldt net zo met het woord 'overgave'. In het Westen heeft het geen mooie bijklank. In het Oosten heeft 'slaaf' twee betekenissen. De ene, die je kent, is gedwongen slavernij, wat lelijk is. Een andere is vrijwillig aanvaarde slavernij, wat mooi is - vrijwillig aanvaard. Als je ziet dat 'ik slechts een deel ben en niet afgescheiden van het geheel, hoe kan ik dan een meester zijn?', geef je je over.

Dit is een totaal andere betekenis van overgave. Het is volkomen gelukzalig. Het is niet dat je gedwongen wordt om je over te geven; als je gedwongen wordt dan is het geen overgave. Het is wanneer je het uit jezelf doet, en ziet dat je maar een deel bent, een golf in de oceaan, en de golf geeft zich over aan de oceaan omdat 'ik niet afgescheiden ben, dus waarom zou ik blijven doen alsof ik afgescheiden ben? De oceaan is de meester, het totaal is de meester, en ik ben maar een golf in de oceaan. Ik heb me overgegeven: laat de oceaan zijn zegje doen.'

Dat is wat Jezus aan het kruis zegt: 'Uw rijk kome, uw wil geschiede.' Dat is overgave, dat is slaaf worden. Op dat moment liet Jezus de laatste schaduw van zijn ego vallen.

... WORD EEN SLAAF EN JE ZULT EEN KONING ZIJN.

En dit is het wonder, dat je de koning wordt wanneer je een slaaf wordt. Waarom? En hoe?

Wanneer je je als golf overgeeft aan de oceaan, word je de oceaan. Los van de oceaan ben je slechts een golf, voortdurend vechtend en bang voor de dood. Los van de oceaan ben je alleen maar een zorg, een angst en niets anders.

Eén met de oceaan, er is geen sprake van dood. De golf zal verdwijnen, maar jij zult voor eeuwig en altijd in de oceaan blijven. Nu is er geen zorg en nu is er ook geen doel. Waar de oceaan ook heen gaat, is goed; dat is de enige plek om naartoe te gaan. Nu is er geen eigen bestemming, dus ook geen zorgen.

En zelfs verdwijnen is geen verdwijnen meer, want je hebt al gezien dat je niet afgescheiden bent. Wanneer je bent, ben je in de oceaan; wanneer je niet bent, ben je in de oceaan.

En de oceaan blijft. Alleen golven komen en gaan; de golf was slechts een vorm. Vormen komen en gaan, maar de inhoud blijft.

Wanneer de golf één wordt met de oceaan - of HERINNERT dat hij één is met de oceaan, zich bewust wordt van de eenheid - is hij geen slaaf meer, maar koning. Hij heeft het dood-loze bereikt, het eeuwige.

DE STOMMEN VINDEN TONGEN,

WANNEER DE GEUR VAN HET LEVEN HEN VANUIT ZIJN ZIEL BEREIKT.

En wanneer dit gebeurt, vinden zelfs zij die stom zijn geweest tongen. Zelfs zij die nog nooit een woord gezegd hebben, wier leven enkel gebed was, wier leven enkel stilte was, beginnen plots te zingen. Hun stilte wordt een lied.

Zodra de slaaf verdwijnt en de koning arriveert, de golf verdwijnt en de oceaan het overneemt, is er grote creativiteit. Je leven is niet meer gewoon en alledaags. Nu heeft het de smaak van het goddelijke, van het heilige.

DE STOMMEN VINDEN TONGEN...

Zij die nog nooit iets gesproken hebben, beginnen dingen te zeggen die ongelooflijk zijn, woorden die stralen, die zwanger zijn. Hun gebaren hebben nu een kracht: als ze je aanraken veranderen ze je door hun aanraking, als ze in je ogen kijken zul je nooit meer dezelfde zijn.

... WANNEER DE GEUR VAN HET LEVEN HEN VANUIT ZIJN ZIEL BEREIKT.

De grote soefimeester Jalaluddin Rumi schreef deze drie regels als zijn eigen grafschrift.

Niet meer dan drie woorden:

'Mijn hele leven is samengevat in deze drie woorden:

Ik was rauw, nu ben ik gekookt en verbrand.'

Dit is de dood die wederopstanding brengt. Ik was rauw, nu ben ik gekookt en verbrand.

Jalaluddin, de grootste soefi, zegt: 'Deze drie woorden bevatten mijn hele leven.'

Als je afgescheiden bent, ben je rauw. Als je je verenigt met het bestaan, ben je gekookt. En als je helemaal verdwijnt, zonder ook maar een schaduw van je ego achter te laten, ben je verbrand.

Patanjali noemt deze staat NIRBEEJ SAMADHI: zaadloze samadhi, wanneer het zaad verbrand is. Nu zal er geen ellende meer zijn, geen komen en gaan, geen voortdurende verandering van vorm. Nu zal je als eeuwig verblijven in het eeuwige.

Jalaluddin zegt ook:

'Luister naar het riet. Het klaagt.

Het vertelt over afscheiding en zegt:

"Sinds ze me van het riet hebben gerukt,
heeft mijn klaagzang man en vrouw tot tranen bewogen."

Iedereen die ver van zijn bron is achtergelaten, verlangt terug naar de tijd van vereniging.

'Luister naar het riet...'

Iedereen die ver van zijn bron is achtergelaten wenst terug naar de tijd van vereniging. We zijn allemaal op zoek naar onze bron. We zijn allemaal als riet op zoek naar het rietveld waaruit we zijn losgerukt.

Jalaluddin had een speciale liefde voor de rietfluit. 'Vraag niet waarom God de fluit schiep,' zegt een volksliedje. 'Hij wilde dat de mensen Rumi zouden begrijpen.'

Hoe zouden de mensen Rumi anders hebben begrepen? Daarom heeft Hij de fluit geschapen. Wanneer een mens het ultieme bereikt, wordt hij een fluit. Een lied wordt geboren: een lied dat maar door blijft gaan.

Boeddha zong het tweeënveertig jaar lang - dag in dag uit, jaar in jaar uit, tweeënveertig jaar lang ging hij door met een lied. Mahavira deed hetzelfde, en zo ook Mohammed en Bahauddin en Jalaluddin. En het is dit lied waar we nu naar luisteren en in gaan: Hakim Sanai. Waar komt dit lied vandaan? Het komt voort uit stilte. Het is gecondenseerde stilte, het komt uit je absolute leegte. Je wordt gewoon een doorgang naar God, een holle bamboe, een fluit, en God begint door je heen te zingen. Alle grote geschriften van de wereld zijn liederen van het goddelijke. Maar je zult ze enkel begrijpen als je de stilte begrepen hebt. Je zult ze niet begrijpen door je in de geschriften te verdiepen, maar door in je eigen stilte te gaan. Wanneer je in dezelfde staat bent als Krishna, zul je

de Bhagavad Gita kunnen begrijpen. Bhagavad Gita betekent het goddelijke lied, het hemelse lied. Maar hoe kun je het lied begrijpen als je niet eens de stilte begrijpt, waar het vandaan komt? Het bestaat uit stilte, het is gecondenseerde stilte.

Je zult de Koran niet kunnen begrijpen tenzij je die staat van FANA bereikt waar de Koran in Mohammed is neergedaald. Alleen dan zul je in staat zijn om de Koran te begrijpen. En het mooie is dat, als je de stilte van je wezen begrijpt, je in staat zult zijn om tegelijkertijd alle grote geschriften van de wereld te begrijpen, en je zult er geen tegenstrijdigheden in vinden. Maar als je nu de Koran en de bijbel en de Gita begint te lezen, zul je erg gaan piekeren en in de war zijn. Je zult tegenstrijdigheden en tegenstrijdigheden vinden en niets anders.

Wat te zeggen over tegenstrijdigheden tussen de Gita en de Koran? Als je de Gita zelf leest, zul je er duizenden tegenstrijdigheden in vinden. Het is geen kwestie van vergelijken met de Koran; lees de Gita gewoon met een kritische blik en je zult verbaasd staan - Krishna blijft zichzelf tegenspreken.

Je zult het helemaal niet kunnen begrijpen. Begrip ontstaat alleen uit meditatie.

En wanneer je meditatie bereikt hebt, zullen zelfs je woorden de zoetheid van de Koran en de Gita hebben - zelfs JOUW woorden. Jij, die altijd stom bent geweest, zult plotseling beginnen te spreken, wat niet alleen anderen zal verbazen, maar ook jou, omdat je niet zult kunnen begrijpen waar ze vandaan komen. Ze komen van gene zijde: jij vangt ze alleen maar op.

DE STOMMEN VINDEN TONGEN,

WANNEER DE GEUR VAN LEVEN HEN VANUIT ZIJN ZIEL BEREIKT.

LUISTER OPRECHT - EN LAAT JE NIET MISLEIDEN.

DIT IS NIET VOOR DWAZEN...

En wanneer iets in stilte tot je begint te spreken, luister dan oprecht - laat je niet misleiden! Wat bedoelt Sanai met 'luister oprecht'? Haal je oude mind er niet bij, begin het niet te interpreteren, anders heb je gemist. Luister gewoon naar wat er ook gebeurt. Vergeet dat je het moet interpreteren, vergeet het idee dat je het moet begrijpen, vergeet absoluut dat je je intellect erbij moet betrekken.

Luister gewoon zoals je luistert naar het geluid van de vogels, of het geluid van stromend water, of de wind die door de dennenbomen waait: hoe luister je? Probeer je de betekenis te ontcijferen? Hoe luister je naar iemand die gitaar speelt? Je brengt je intellect er niet in, je luistert vanuit je hart. Je luistert alleen maar, zonder enig ander doel; alleen al het luisteren is zo enorm vreugdevol. Je begint mee te deinen met de muziek, je hebt zin om met de muziek te dansen.

Dit is de juiste manier van luisteren, wanneer het oneindige door je heen begint te gaan, wanneer die bronnen van gene zijde bij je binnen beginnen te stromen.

Pas als je blijft op, wees geen dwaas. Als je je mind erbij haalt, heb je het hele proces verstoord.

Dan zul je iets leren wat nog niet verteld is, en je zult over iets vertellen wat je nog niet gehoord hebt.

De beste voorbereiding is dus stilte: de stilte van een no-mind. En alleen wanneer de stilte absoluut rijp is, zul je in staat zijn om te luisteren. De muziek gaat nog steeds door, maar je bent niet in staat om te luisteren omdat je niet afgestemd bent op stilte. Het is niet zo dat God ineens op een dag, vijftiende eeuw geleden, onder een bodhi boom, tot Boeddha sprak.

Of dat God veertiende eeuw geleden, plotseling in de bergen, zich in Mohammed uitstortte.

Nee, zo is het niet: Hij stort zich elk moment uit.

En als ik dit tegen jou zeg, zeg ik het als een ooggetuige. Hij stort zich elk moment uit. Hij kan niet stoppen met uitstorten, hij is hulpeloos, dat is zijn manier van zijn. De Koran wordt elk moment in je uitgestort, de Gita stroomt gewoon overal om je heen. Maar je bent er niet op afgestemd. Je bent als een omgekeerde pot: het blijft regenen maar de pot blijft leeg.

Het is alsof de zon is opgekomen terwijl jij met je ogen dicht zit. Doe een keer je ogen open en dan lijkt het voor jou misschien alsof de zon net is opgekomen omdat je je ogen hebt geopend. Dat is

niet zo: de zon is er altijd geweest. God kan geen moment afwezig zijn, want als hij afwezig is, stort de hele wereld in.

LUISTER OPRECHT - EN LAAT JE NIET MISLEIDEN.

DIT IS NIET VOOR DWAZEN...

En wie zijn die dwazen? Je zult verbaasd staan: de pandits, de geleerden, de geleerde mensen. Zij zijn de dwazen, want ze zitten zo vol met kennis dat ze niet in staat zijn om te luisteren. Zelfs als God zich in hen begint uit te storten, zullen ze hem corrigeren. Ze zullen hem MOETEN corrigeren; het is onmogelijk voor hen om zich er niet mee te bemoeien. Als iemand een volgeling van de Gita is en God spreekt door hem, dan zal hij God laten passen bij zijn Gita. Dat bewijst wat hij voor dwaas is.

God spreekt altijd op een nieuwe manier. Hij is altijd origineel en fris: hij hoeft het oude niet te herhalen. Hij heeft eens op die manier gesproken als de Gita, nu zal hij nooit meer op dezelfde manier spreken. Hij heeft eenmaal als Boeddha gesproken in de Dhammapada, nu zal hij nooit meer op die manier spreken.

En dit is wat de mens verwacht. Ik krijg duizenden brieven, en waar het in die duizenden brieven meestal om gaat is: waarom gedraag ik me niet als een Boeddha?

Maar waarom zou ik me als een Boeddha moeten gedragen?

Ze hebben een vaste verwachting. Als ze zien dat ik iets zeg dat van Boeddha afwijkt, staan ze onmiddellijk op hun achterste benen. Ze zijn bang dat er iets mis is gegaan.

Maar weet je? Boeddha sprak op ZIJN manier - hij herhaalde Krishna niet, helemaal niet. En mensen moeten ook naar hem toe zijn gegaan om te zeggen: 'Waarom spreekt u niet zoals Krishna?' Maar Krishna sprak op zijn eigen manier, en hij herhaalde Rama ook niet. En de mensen moeten ook naar hem toe zijn gegaan: 'Waarom spreekt u niet zoals Rama? Waarom leeft niet zoals Rama?'

Dit zijn de dwazen. En dit zijn geleerde dwazen. Ze weten veel over de geschriften, maar ze weten niets over het leven. Het leven is altijd nieuw.

Wanneer er een rozenbloem aan de rozenstruik komt, is het geen herhaling van elke vorige rozenbloem. Ze is uniek, onvergelijkbaar.

En zo gaat het ieder keer als God zich door iemand heen uitstort. Hij is altijd uniek. Hij past nooit bij zijn eigen vroegere uitingen. Hij blijft altijd zijn eigen verleden overtreffen, hij blijft boven zichzelf uitstijgen. Hij wordt nooit beperkt en ingeperkt door het verleden, omdat hij niet dood is. Als God tot jou spreekt zoals hij door Krishna sprak, dan betekent dat dat hij in die vijfduizend jaar helemaal niet volwassen is geworden. Dan is hij in die vijfduizend jaar dood geweest. Dan is er geen behoefte aan Hem - dan is een opname van een grammofoonplaat genoeg.

Onthoud het. Als je iets in je voelt dat past bij de bijbel, dat past bij de Gita, dat past bij iets anders, pas dan op: het kan je mind zijn die je voor de gek houdt. God past nooit ergens bij, Hij is altijd uniek. Het lied is altijd nieuw.

LUISTER OPRECHT - EN LAAT JE NIET MISLEIDEN.

DIT IS NIET VOOR DWAZEN:

AL DEZE VERSCHILLENDE TINTEN WORDEN ÉÉN KLEUR
IN DE KRUIK VAN EENHEID...

En als je goed hebt geluisterd, zul je verrast zijn:

... AL DEZE VERSCHILLENDE TINTEN WORDEN ÉÉN KLEUR...

De Koran en de Gita en de Bijbel en de Dhammapada en de Tao Te Ching, ze worden plotseling allemaal één kleur. Alle schakeringen lossen op in één kleur. Het hele spectrum van zeven kleuren verdwijnt en allemaal worden ze één kleur, wit. Vandaar dat de kleur wit altijd een symbool is geweest voor overeenstemming, voor eenheid, voor zuiverheid.

... HET TOUW WORDT SLANK

WANNEER HET TOT ÉÉN STRENG WORDT GEREDUCEERD.

Dit is de mystieke eenheid: UNIO MYSTICA. Wanneer je jezelf hebt opgelost met het geheel, dan verdwijnen alle verschillen. Dan is alles afzonderlijk en toch niet afzonderlijk, verschillend en toch niet verschillend. Dan zijn de liederen verschillend maar is de melodie hetzelfde. Dit is eenheid in veelheid, en dit is de rijkdom van het leven. Alle liederen zijn verschillend maar de melodie is hetzelfde.